Κύριε Δούκα!

Ἡ αἰώνιος καὶ παντελὴς σιωπὴ ἣν εἶχον εἰς τὴν Μεθώνην τοῦ δουκικοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν Ἀγροτικῶν σχολῶν Μεσσήνης μετὰ τὴν ἀφορμὴν ὅλως ἰδικὴν τῆς τιμῆς ὑμῶν ἐμφράσου ὑμῖν ἄμφω χαρὰν τὴν ἐντοῦθεν νὰ εὐ τοῦ ἀποθεραπευθῆναι αὐτοῦ ἐμπιστεύθην ἡ ἀποδοκιμασίας.

Διὰ τῶν παρόντων μου δοκεῖ πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ ἄρτι ἀποκαλῶ, εἰ καὶ συρχωρῶ καὶ νυνὶ μα ἐπεκχυνθῶ ὑμεῖς, ὅτιος καὶ ἐφ' ὅσον ἡμῖν ὁ Β θρόνου καὶ πρὸς ἐφοδοποιὴ καταλληλοφρεῖ ἐν, καὶ πρὸς μέλλον ἀποστέρον τῆς φιλίας ὑμῶν πρὸς τὸν πρὸς ἐνδόξους Μεσσήνης ἐν χρόνον.

Δέχθητε παρακαλῶ τὰ βαθέα σεβασμιακά μου.

Εἴμαι δ' ἐξ ὅλης καρδίας τῶν Μεσσηνίων σας.

Ἐν Λεβάδειᾳ τῇ 12 Ἰουλίου 1862.

Πρὸς τὸν Δούκαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἀγροτικῶν σχολῶν Κύριον Δ. Χατζόπουλον κ.λ.

Ὁ Ὑμέτερος

Δ. Δούκας